

»Modro kapico ima in rdeča krilca.«
 »Ta pa ni naša čebelica. Od kod se je le vzela.«
 »Nič hudega ne namerava. Medka je prinesla in pogačice.«
 »Ampak kar naprej pleše —«
 »Nekaj bi rada povedala. Nekaj se ji je zgodilo.«
 »Saj se kar na glavico postavlja.«
 Tako sta se pogovarjala atek in mamica, ker nista vedela, da imata v rokah svojo izgubljeno punčko Mikico Mokico.
 Mikica pa od samega veselja ni mogla govoriti. Samo vzklikala je: »Moja zlata, zlata mamica. Moj zlati, zlati atek.« (Dalje.)

Karel Mausser

Božična

Tiho se noč srebri
 kot v svilo belo odeta.
 Vse čaka, vse hrepeni,
 da odpro se nebesa sveta.

V gozdu srne kleče,
 vsa bela blešči se vas.
 Zdaj vsak naj očisti srce,
 da Jezus obiše nas.

Krista Hafner

Marjanica pri jasliah

SVETI VEČER JE. V SOBI DIŠI ŠE PO KADILU. MARJANICA SEDI V KOTU PRI JASLICAH IN JIH OBČUDUJE.

GLEDA JEZUŠČKA V JASLICAH IN ŽIVALCE, LJUBE ZNANKE, KI SE PASEJO PO ZELENEM MAHU OKOLI HLEVČKA. PA SE SKLONI H KODRASTI OVČKI IN JO VPRAŠA:

»POVEJ, BEKA, KAJ BOŠ DALA LJUBEMU JEZUŠČKU?«

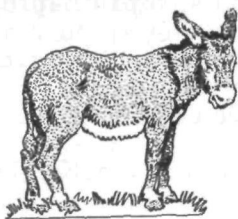
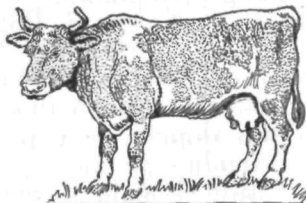
»BEEE, BEEE,« ZABLEJE OVČKA, »TOPLE VOLNE MU DAM, DA GA ZEBLO NE BO.«

MARJANICA POKIMA, PA SE OBRNE H KRAVICI:

»IN TI, DIMKA, KAJ BOŠ TI DALA JEZUŠČKU?«

»MUUU, MUUU, SLADKEGA MLEKA MU DAM, DA LAČEN NE BO,« ZAMUKA KRAVICA.

IN MARJANICA POGLEDA ŠE OSLIČKA:

»PA TI, SIVKO, KAJ BOŠ TI STORIL ZA LJUBEGA JEZUSA?«

»IA, IA, NOSIL GA BOM, DA GA KRUTEŽ HERODEŽ UGRABIL NE BO,« ZARIGA OSLIČEK.

MARJANICA JE ZADOVOLJNA Z ODGO-

VORI, Z MEHKO ROČICO POBOŽA OVČKO
IN KRAVICO IN OSLIČKA.

PA SE OGLASI PASTIRČEK, KI KLEČI
PRED HLEVČKOM:

»POVEJ PA ŠE TI, MARJANICA, KAJ BOŠ
PA TI DALA LJUBEMU JEZUŠČKU?«

MARJANICA SE ZAMISLI, POGLEDA MA-
LEMU JEZUŠČKU V SVETI OBRAZ, PA OD-
GOVORI:

»SVOJE SRCE MU DAM. IN RADA GA IMAM!«

NATO POKLEKNE PRED JASLICAMI, SKLENE ROČICI IN
MOLI:

»JEZUŠČEK NA SLAMICI
PRI SVETI BOŽJI MAMICI,
KI TE NOCOJ RODILA JE:
PRISRČNO LJUBIM TE!«

Karel Mausser
Božični spomin

Dobro se spomnim, kar ded nam je pravil,
ko smo sedeli pri peči vsi tihi.
Ura tiktakala le je na steni,
vmes so oglašali naši se vzdih.

»Zdaj, otročiči, bo Bogec zajokal,
le počakajte, da polnoč bo bilo.
Takrat se v mestu bo betlehemske
znova nam Dete božje rodilo.«

In smo čakali, čakali, čakali,
kdaj bodo udarci polnočni odbili.
Čudna svetloba obdala je hišo —
zjutraj pri peči smo se prebudili...